

Rozsudek Nejvyššího soudu ČSR ze dne 14.11.1977, sp. zn. 7 Tz 45/77, ECLI:CZ:NS:1977:7.TZ.45.1977.1

Číslo: 51/1978

Právní věta: Má-li být podle § 38 odst. 2 tr. zák. započítán do uloženého trestu trest, který byl před tím uložen za týž skutek a z něhož byl odsouzený podmíněně propuštěn, lze z tohoto trestu započítat jen tu část, kterou odsouzený odpykal do podmíněného propuštění, pokud nenastala fikce, že byl celý trest vykonán dnem, kdy byl odsouzený podmíněně propuštěn (§ 64 odst. 2, 3 tr. zák.).

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 14.11.1977

Spisová značka: 7 Tz 45/77

Číslo rozhodnutí: 51

Číslo sešitu: 7-8

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Podmíněné propuštění, Započítání trestu

Předpisy: 140/1961 Sb. § 38 ods. 2

§ 64 ods. 2

§ 64 ods. 3

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 51/1978 sb. rozh.

Má-li být podle § 38 odst. 2 tr. zák. započítán do uloženého trestu trest, který byl před tím uložen za týž skutek a z něhož byl odsouzený podmíněně propuštěn, lze z tohoto trestu započítat jen tu část, kterou odsouzený odpykal do podmíněného propuštění, pokud nenastala fikce, že byl celý trest vykonán dnem, kdy byl odsouzený podmíněně propuštěn (§ 64 odst. 2, 3 tr. zák.).

(Rozsudek Nejvyššího soudu ČSR z 14. 11. 1977 sp. zn. [7 Tz 45/77.](#))

Nejvyšší soud ČSR zrušil k stížnosti pro porušení zákona podané ministrem spravedlnosti ČSR usnesení okresního soudu v Ostravě ze dne 2. 5. 1977 sp. zn. 14 T 23/77 a přikázal tomuto soudu, aby věc znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Rozsudkem okresního soudu v Ostravě ze dne 13. 8. 1976 sp. zn. 14 T 208/76 byl obviněný odsouzen pro trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 tr. zák., spáchaný v době od 25. 2. do poloviny dubna

1976, k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 10 měsíců se zařazením do první nápravně výchovné skupiny. Rozsudek nabyl právní moci dne 13. 8. 1976 a uložený trest odnětí svobody obviněný vykonával od 17. 8. 1976. Jeho výkon navazoval na předchozí trest odnětí svobody v trvání 4 měsíců, k němuž byl obviněný odsouzen pravomocným rozsudkem téhož okresního soudu ze dne 3. 3. 1976 sp. zn. 14 T 31/76 a který byl vykonáván od 17. 4. 1976.

Z výkonu obou těchto na sebe navazujících trestů byl obviněný usnesením okresního soudu v Pardubicích ze dne 10. 2. 1977 sp. zn. PP 264/76 podmíněně propuštěn na zkušební dobu dvou roků. Toto usnesení nabylo právní moci dnem jeho vyhlášení.

Rozsudkem okresního soudu v Ostravě ze dne 15. 3. 1977 sp. zn. 14 T 23/77, který nabylo právní moci dne 29. 4. 1977, byl obviněný odsouzen pro přečin proti pracovní kázi podle § 8 písm. c) zák. č. 150/1969 Sb., spáchaný v době od 28. 12. 1975 do 16. 4. 1976, k nepodmíněnému souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 13 měsíců, opět se zařazením do první nápravně výchovné skupiny. Souhrnný trest byl podle § 35 odst. 2 tr. zák. uložen ve vztahu k předchozímu rozsudku téhož soudu ze dne 13. 8. 1976 sp. zn. 14 T 208/76, jehož výrok o trestu odnětí svobody v trvání 10 měsíců byl zrušen.

Nato soudní tajemník téhož okresního soudu jako osoba k tomu oprávněná podle § 13 odst. 1 A písm. g) jednacího řádu pro okresní a krajské soudy rozhodl usnesením ze dne 2. 5. 1977 sp. zn. 14 T 23/77, že se obviněnému ve smyslu § 38 odst. 2 tr. zák. započítává do výše uvedeného souhrnného trestu odnětí svobody v trvání 13 měsíců vykonaný trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců z rozsudku okresního soudu v Ostravě ze dne 13. 8. 1976 sp. zn. 14 T 208/76. Toto usnesení nabylo právní moci v řízení před soudem prvního stupně dne 20. 5. 1977.

Rozhodnutí o zápočtu trestu zdůvodnil okresní soud v podstatě tím, že obviněný vykonával trest odnětí svobody ve výši 10 měsíců v době od

17. 8. 1976 do 10. 2. 1977, kdy byl podmíněně propuštěn, a proto za podmínek ustanovení § 64 odst. 2, 3 tr. zák. platí pro tento trest fikce, že byl vykonán celý. Proto byl také celý započten do souhrnného trestu odnětí svobody ve výši 13 měsíců.

Nejvyšší soud ČSR shledal, že byl porušen zákon.

Okresní soud v Ostravě v napadeném usnesení správně zjistil, že rozsudkem téhož soudu ze dne 15. 3. 1977 sp. zn. 14 T 23/77 byl obviněnému uložen souhrnný trest odnětí svobody na 13 měsíců nepodmíněně za současného zrušení výroku o trestu odnětí svobody ve výši 10 měsíců nepodmíněně z rozsudku okresního soudu v Ostravě ze dne 13. 8. 1976 sp. zn. 14 T 208/76. Správně též zjistil, že obviněný vykonával trest odnětí svobody ve výši 10 měsíců v době od 17. 8. 1976 do 10. 2. 1977, kdy byl z jeho výkonu podmíněně propuštěn a byla stanovena zkušební doba na 2 roky. Chybně však stanovil délku trestu odnětí svobody, kterou podle § 38 odst. 2 tr. zák. bylo třeba započítat do souhrnného trestu odnětí svobody ve výši 13. měsíců.

Podle ustanovení § 38 odst. 2 tr. zák. jestliže byl pachatel soudem nebo jiným orgánem potrestán a došlo k jeho novému odsouzení pro týž skutek, započítá se mu vykonaný trest do uloženého trestu, pokud je vzhledem k druhu uloženého trestu započítání možné. Obdobně postupuje soud, uložil-li pachateli trest úhrnný nebo souhrnný. Podle tohoto ustanovení lze tedy započítat pouze trest již vykonaný, resp. tu jeho část, která již byla vykonána. Byl-li obviněný z výkonu trestu odnětí svobody, který se má započítat do posléze uloženého souhrnného trestu odnětí svobody, podmíněně propuštěn, je třeba zkoumat, zda již uplynula celá zkušební doba stanovená při podmíněném propuštění a zda bylo rozhodnuto ve smyslu § 64 odst. 1 tr. zák., že se podmíněně propuštěný osvědčil. Pokud se tak stalo, platí zákonná fikce uvedená v ustanovení § 64 odst. 2 tr. zák., tj. má se

za to, že trest (celý) byl vykonán dnem, kdy byl odsouzený podmíněně propuštěn. Pokud však ještě neuplynula zkušební doba stanovená při podmíněném propuštění, a proto ani nemohlo být rozhodnuto o tom, že se podmíněně propuštěný osvědčil, tato fikce neplatí a je třeba vzít v úvahu pouze takovou část trestu, jehož se týká zápočet, jakou obviněný skutečně vykonal do dne podmíněného propuštění, což je v tomto případě doba od 17. 8. 1976 do 10. 2. 1977. Pokud takto soud v napadeném usnesení nepostupoval, porušil zákon v ustanovení § 38 odst. 2 tr. zák. a to ve prospěch obviněného.